

ham, havde allerede i Forvejen forstyrret hans Andagt med sin Hoste, og i Virkeligheden gik det ham ikke stort bedre dennegang end ved hans første, saa mislykkede Kirkegang forleden i Borup. Hvor meget han end anstrengte sig for at samle sit Sind, — han følte sig igen saa fortvivlet udenfor det hele.

Ogsaa rent legemligt følte han sig efterhaanden uvel. Han havde i de sidste Dage ikke været rigtig rask. Han havde igen haft en Mindelse af sine gamle Smerter i Mellemgulvet, og hans Søvn havde været urolig, gennemjaget af Drømme. Den beklumrede Luft her i den overfyldte Kirke, Solen, der skar ham i Øjnene, Anstrengelsen ved at staa op saa længe, dertil Præstens noget enstonige Stemme og den gamle Kones vedholdende Smaahosten, alt dette i Forening med Spændingen for det forestaaende Genmøde med Signe og Brødrene gjorde ham tilsidst helt svimmel. Der var et Øjeblik under Slutningen af Prækenen, hvor han troede, at han skulde faa ondt.

Da han efter Gudstjenestens Slutning mødtes med sine Søkende udenfor Kirken, følte han sig alvorligt syg. Signe saae det straks og spurgte, hvad der fejlede ham. Og dette Spørgsmaal og Søsterens bekymrede Mine jog ham pludselig en stor Angst gennem Hjertet. Det begyndte at flimre for hans Øjne, og han maatte søge ind i Portner-